

Arrest

nr. 252 341 van 8 april 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 17 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 januari 2021.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat A. HAEGEMAN die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, §1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, §2.

2. Artikel 57/6/1 luidt: “§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; [...]

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

Bij koninklijk besluit van 15 december 2019 werd India aangewezen als veilig land van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116). Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, in casu India, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker in casu geen dergelijke elementen bijbrengt. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Verdrag van Genève en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) en c), van de Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

3.1. De commissaris-generaal stelt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt een persoonlijke vrees te hebben voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

In de eerste plaats stelt de commissaris-generaal dat verzoekers verzoek om internationale bescherming extreem laattijdig was. Zo (i) kwam verzoeker eind 2012 naar België, werd hij in 2013 van zijn baas “bevrijd”, zijn legaal verblijf, naar aanleiding van een onderzoek mensenhandel, eindigde in 2018, hij diende vervolgens een aanvraag tot regularisatie in op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, hetwelk onontvankelijk werd verklaard in november 2019, en pas daaropvolgend diende hij een verzoek in om internationale bescherming, en dit pas nadat verzoeker werd opgepakt en opgesloten, (ii) lijkt het er om die redenen sterk op dat het verzoek internationale bescherming een zoveelste poging is om een verblijfsrecht te bekomen, (iii) kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming worden verwacht deze bescherming te vragen wanneer hij daar de kans toe heeft en (iv) is het duidelijk dat het een afbreuk doet aan verzoekers ingeroepen vrees dat hij hiermee heeft gewacht tot hij werd opgepakt in februari 2020.

Ten tweede stelt de commissaris-generaal dat er sprake is van tegenstrijdigheden. Zo (i) stelt verzoeker op heden te vrezen naar India terug te keren omdat hij daar reeds bij aankomst op de luchthaven vermoord of gearresteerd zou kunnen worden in opdracht van zijn voormalige baas, maar blijkt uit zijn verklaringen dat hij in de jaren voorafgaand aan zijn verzoek reeds vijf keer terugkeerde naar India, en dit steeds voor een periode van meerdere weken, (ii) versterkt dit het vermoeden dat verzoeker zijn huidige verzoek enkel deed om repatriëring te vermijden, des te meer nu hij in 2018 nog naar India is teruggekeerd terwijl hij stelt reeds in 2014 en 2015 bedreigingen te hebben ontvangen, en (iii) kan verzoekers uitleg, dat zijn baas niet wist dat hij naar India terugkeerde omdat hij daar in een klein dorp verblijft, niet overtuigen nu dit niet verklaart waarom zijn baas hem nu plots wel op het spoor zou kunnen komen maar de voorgaande keren niet.

Ten derde stelt de commissaris-generaal dat verzoekers verklaringen er sterk op wijzen dat zijn werkelijke motieven vreemd zijn aan het internationale beschermingscontentieux. Zo (i) verklaart verzoeker dat hij niet naar zijn eigen dorp kan terugkeren omdat het er te warm zou zijn en hij er geen werk zou vinden behalve landbouw, (ii) zou hij niet kunnen overleven als landbouwer omdat hij geld naar zijn familie wil sturen en landbouw niet genoeg opbrengt, wat duidelijk economische motieven zijn, en (iii) stelt hij ook niet in een andere stad in India te kunnen wonen omdat hij daar niet genoeg zou verdienen, en heeft hij al iets nieuws op het oog in België.

3.2. Verzoeker beperkt zich in de eerste plaats tot het louter herhalen van zijn verklaringen en het louter niet akkoord gaan met de motieven in de bestreden beslissing, wat uiteraard niet volstaat. Zo herhaalt hij dat hij reeds bedreigd is, dat zijn voormalige werkgever een machtig man is en dat hij voldoet aan de criteria van de Conventie van Genève om te worden erkend als vluchteling of de criteria omtrent de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker gaat hiermee niet in op de motieven in de bestreden beslissing.

Concreet stelt verzoeker dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen een terugkeer bij vakantie of een permanente terugkeer. Bij een permanente terugkeer zal verzoeker zich vestigen en stappen ondernemen tot een tewerkstelling, acties die de aandacht van zijn voormalige werkgever zullen trekken, iets wat hij niet moet doen op vakantie. Dit is volgens verzoeker duidelijk een groter risico.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker de vaststellingen van de commissaris-generaal niet betwist, waar deze stelt dat het verzoek om internationale bescherming extreem laattijdig werd ingediend, en dat de stappen van verzoeker sterk doen vermoeden dat verzoeker louter een repatriëring wenst te vermijden. Verzoeker gaat op geen enkele manier in op dit motief. Ook de vaststellingen dat verzoekers verklaringen er sterk op lijken dat zijn werkelijke motieven economisch zijn, betwist verzoeker niet.

Waar verzoeker een onderscheid maakt tussen een permanente terugkeer of een vakantie, stelt de Raad vast dat verzoekers betoog geen afbreuk doet aan het desbetreffende motief. Zo stelt verzoeker zelf dat hij bij aankomst op de luchthaven zal worden vermoord of zou worden gearresteerd, en verklaart hij op geen enkele manier hoe een aankomst voor een vakantie of een permanente terugkeer hier een verschil zou maken. Het motief achter de verplaatsing voor verzoeker naar India maakt geen verschil of zijn baas hem de ene keer wel of niet op het spoor zou kunnen komen. Verder wordt geen afbreuk gedaan aan de vaststelling dat verzoeker nog meerdere keren is teruggekeerd nadat hij reeds bedreigingen zou hebben ontvangen.

Waar verzoeker nog stelt dat de motivering m.b.t. de subsidiaire beschermingsstatus manifest ontoereikend is, heeft hij niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het feit dat deze motieven gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar India."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, voert de verzoekende partij aan dat zij in het kader van haar werk in België economisch uitgebuit werd door een landgenoot. Zij wijst erop dat zelfs haar loon naar Indië werd gestuurd. De verzoekende partij vervolgt dat zij klacht indiende tegen haar werkgever maar haar werkgever een invloedrijk persoon is en zelfs problemen maakte met haar familie in India. Zij bevestigt dat zij verschillende keren terugkeerde naar haar land van herkomst maar wijst erop dat dit helemaal niet hetzelfde is, voor een korte periode terugkeren of definitief terugkeren. De verzoekende partij benadrukt dat het voor haar onmogelijk is om terug te keren aangezien haar werkgever veel connecties heeft en zij ook niet zal kunnen rekenen op de bescherming van de autoriteiten wanneer zij problemen heeft.

4.1. De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij in wezen haar relaas en argumentatie herhaalt. Zij verwijst immers opnieuw naar de problematiek die zij zou hebben met haar werkgever, bevestigt dat zij verschillende keren terugkeerde naar haar land van herkomst doch wijst er opnieuw op dat dit helemaal niet hetzelfde is, terugkeren voor een korte periode of definitief terugkeren. De Raad herneemt dan ook de grond van voormelde beschikking waarin hieromtrent het volgende wordt vastgesteld:

“Concreet stelt verzoeker dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen een terugkeer bij vakantie of een permanente terugkeer. Bij een permanente terugkeer zal verzoeker zich vestigen en stappen ondernemen tot een tewerkstelling, acties die de aandacht van zijn voormalige werkgever zullen trekken, iets wat hij niet moet doen op vakantie. Dit is volgens verzoeker duidelijk een groter risico.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker de vaststellingen van de commissaris-generaal niet betwist, waar deze stelt dat het verzoek om internationale bescherming extreem laattijdig werd ingediend, en dat de stappen van verzoeker sterk doen vermoeden dat verzoeker louter een repatriëring wenst te vermijden. Verzoeker gaat op geen enkele manier in op dit motief. Ook de vaststellingen dat verzoekers verklaringen er sterk op lijken dat zijn werkelijke motieven economisch zijn, betwist verzoeker niet.

Waar verzoeker een onderscheid maakt tussen een permanente terugkeer of een vakantie, stelt de Raad vast dat verzoekers betoog geen afbreuk doet aan het desbetreffende motief. Zo stelt verzoeker

zelf dat hij bij aankomst op de luchthaven zal worden vermoord of zou worden gearresteerd, en verklaart hij op geen enkele manier hoe een aankomst voor een vakantie of een permanente terugkeer hier een verschil zou maken. Het motief achter de verplaatsing voor verzoeker naar India maakt geen verschil of zijn baas hem de ene keer wel of niet op het spoor zou kunnen komen. Verder wordt geen afbreuk gedaan aan de vaststelling dat verzoeker nog meerdere keren is teruggekeerd nadat hij reeds bedreigingen zou hebben ontvangen.”

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij in wezen slechts verwijst naar elementen die zij reeds in haar verzoekschrift naar voren heeft gebracht en waarop middels voormelde beschikking werd geantwoord. Zij gaat hierop niet in, minstens voert zij geen elementen aan die dit in een ander daglicht stellen. Door elementen uit het verzoekschrift te herhalen, hierop te steunen of te benadrukken, brengt de verzoekende partij geen elementen aan die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking werd aangegeven.

4.2. De Raad wijst verder op dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. De verzoekende partij betoogt ter terechtzitting dat het voor haar onmogelijk is om terug te keren aangezien haar werkgever veel connecties heeft en zij ook niet zal kunnen rekenen op de bescherming van de autoriteiten wanneer zij problemen heeft. Zij maakt hiermee echter niet aannemelijk in India alle redelijke van haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput. Zij slaagt er niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de autoriteiten in India geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die zij zegt te vrezen. De verzoekende partij toont niet *in concreto* aan en maakt aldus geenszins aannemelijk dat het haar, gelet ook op de vaststellingen in de bestreden beslissing die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, met betrekking tot haar verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert. De Raad wijst er nog op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. X). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. X). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt niet dat de verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar India.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS